

ועדת משמעת לפי פרק ה' לחוק הפסיכולוגים, התשל"ז - 1977

14.1.2013

בענין:

בענין:

מר יונתן ברג, ער"ד, התובע ובי"כ היועצת המשפטית למשרד הבריאות

התובע

- נגד -

הפסיכולוג הרשום במוקס הפסיכולוגים, רישיון [REDACTED]
בעל מומחיות בפסיכולוגיה קלינית, רישיון [REDACTED] וכן בעל רישיון [REDACTED] כמדריך בפסיכו-
דיאגנוסטיקה ורישיון [REDACTED] כמדריך בפסיכותרפיה, ע"י בי"כ שח"ד ערן קיזמן

הנאשם

החלטת בדבר אמצעי משמעת

לפי פרק ה' לחוק הפסיכולוגים, התשל"ז - 1977

1. הקובלנה -

התובע הגיש, ביום 25 בנובמבר 2009, קובלנה נגד הנאשם, על כי גילה חוסר יכולת, חוסר
אתריות או רשלנות חמורה במילוי תפקידו כפסיכולוג, כאמור בסעיף 33(3) לחוק
הפסיכולוגים, תשל"ז-1977 (להלן - החוק), וכן התמיד לחזר חוראה של החוק או תקנה
לפיו, לפי סעיף 33(4) לחוק בכך שלא פעל בהתאם לסעיף 9(ב) לחוק. זאת משחנאשם לא
חתנה את הטיפול בנ. ב. (להלן - המתלוננת), בראשיתו או במהלכו, בהשלמת בדיקה על ידי
רופא פסיכיאטר, לאבחון ולבחירת התוויה של טיפול תרופתי ובכך לא מילא את חובתו
כלפי המתלוננת, אשר סבלה, משך שנים, מריבוי סימפטומים תרדתיים ודיכאוניים שכללו
אובססיות, פוביות, הפרעות אכילה ותלונות סומטיות ודיסמורפיות.

2. הוועדה -

שר הבריאות מינה את הח"מ כוועדת משמעת, לפי חוראות סעיף 35 לחוק (להלן -
הוועדה).

3. החלטת ביניים -

ביום 9.2.2012, ניתנה החלטת ביניים, הקובעת לאמור:

(1) הנאשם גילה רשלנות חמורה במילוי תפקידו כפסיכולוג, כאמור בסעיף 33(3) לחוק.
זאת חואיל ותנאשם סטה במידה משמעותית מרמת הטיפול המקובלת והצפויה
מפסיכולוג, בכך שהמשיך בטיפול, שארך כשמונה שנים, בלא שהפנה מיוזמתו את

אמצעי משמעת [REDACTED]

המתלוננת לפסיכיאטר ובלא שעשה על מנת לתביאה לעשות כן, לפחות לאחר שחלפו ארבע או חמש שנים מתחילת הטיפול, למרות תלונות גופניות רבות וסימנים חדיכאונים.

(2) אין מקום לחרש את הנקבל בביצוע עבירת משמעת, בקשר לשתי טענות נוספות שהועלו על ידי התובע, ואלו הן:

(א) כי הנאשם זיף את חרישום הרפואי, או שיקר בעדותו וכי לפיכך נהג בדרך שאינה חולמת את מקצוע הפסיכולוג, כאמור בסעיף 133(1) לחוק;

(ב) כי הנאשם לא פעל בהתאם לסעיף 99(ב) לחוק, משלא התנה את הטיפול במתלוננת, עוד בתחילתו, בהשלמת בדיקה על ידי פסיכיאטר וכי לפיכך נילח חוסר יכולת, חוסר אחריות או רשלנות חמורה במילוי תפקידו כפסיכולוג. לפיכך גם נדחתה טענת התובע לפיה הנאשם התמיד לחפר את חוראת החוק האמורה, כנטקן בקובלנה.

4. עמדות הצדדים לעניין אמצעי המשמעת ופרסום התחלטה -

[REDACTED]

4.1 טענות התובע -

התובע טען כי בנסיבות העניין, ראוי להתלות את רישומו של הנאשם בפנקס, כמשמעו לפי חוראות החוק, לתקופה של שישה חודשים. זאת לאור השיקולים שלהלן:

(א) בקביעת התגובה העונשית - משמעתית, בתחום הפסיכולוגיה, יש לשקול, בין היתר, את חומרת הסכנה הנשקפת לציבור מחשינות מעשיו של הרופא, כמו גם אינטרסים נוספים ובחם: אינטרס החרתעה הכללית וחשמירה על אמון הציבור במקצוע. התובע הסתמך לעניין זה על תאמור בעניין ד"ר אדגר סבין¹. כך גם נדרש, שהענישה המשמעתית, תעביר מסר ברור באשר למותר ולאסור. במקרה זה נדרש להבחיר לעוסקים בפסיכולוגיה, שפסיכולוג אינו כל יכול, שאין בידיו לחוש את המטופל בכל מקרה וכי עליו לאפשר לאיש מקצוע אחר, היכול לחקל על חסבל.

(ב) הנאשם לא פעל כנדרש על מנת לחקל על סיבלה של המתלוננת, למרות מספר רב של תלונות על גופניות וסימנים דיכאונים ואף שחלפו שנים מתחילת הטיפול.

¹ ע"א 50/91 ד"ר אדגר סבין כ' שר הבריאות, פד"י מו(2), 27.

בכך פעל הנאשם בניגוד לעיקרון המנחה הראשון, אשר צריך היה לעמוד לעד עיניו של פסיכולוג וחוקר: הקטנת חסבל של המטופל. בכך פעל הנאשם כרופא המבצע פרוצדורה כירורגית, בלא חרדמה כללית או מקומית.

(ג) הנאשם ניצל את מעמדו כמטפל, לאור יחסי חתלות הנזכרים, במהלך טיפול, בין מטופל למטפל. יחסים אלה כרוכים באחריות כבדת משקל מצד המטפל, אלא שהנאשם, במקום לחפזות את המתלוננת לטיפול פסיכיאטרי, ניצל את מעמדו, התעלם מסיבלו וחמשיך בטיפול ארוך, בתדירות של פעמיים בשבוע, אשר היה כרוך גם בחוצאה כספית גבוהה. כך גם יכול, שאילו המתלוננת חיתה מקבלת טיפול תרופתי, הטיפול האמור, או חלק ממנו, היה מתייטר.

(ד) כשיקולים לחומרה, בקביעת הענישה המשמעתית, יש לתת את הדעת לאלה:

(1) חסבל חרב של המתלוננת, שחתמשך על פני כשמונה שנים;

(2) העובדה שהנאשם חופך את המתלוננת - מקורבן, לאשם;

(3) הסכנה הנשקפת לציבור מהישנות מעשים דומים על ידי הנאשם. זאת גם בחנת שהנאשם לא חפזים את חטאות, לא למד את חלקו מחמקרה ולא חכיר באחריותו להתנחלות חלקיה.

התובע חושף וטען, כי ראוי לפרסם את החתלת, כגון: באתר האינטרנט "פסיכולוגיה עברית", תוך ציון שמו של הנאשם. זאת לטענתו, גם על מנת שמטופלים פוטנציאליים יהיו מודעים להתנחלות הנאשם במקרה זה, בבחינת "זכות הציבור לדעת".

4.2 טענות הנאשם -

בייכ הנאשם טען כי בנסיבות העניין, אין מקום לחתלית רישומו של הנאשם בפנקס, כמשמעו לפי חוראות החוק, וכי אמצעי המשמעת הראוי יהא במתן חתרה לנאשם. זאת לאור השיקולים שלחל:

(א) אין מקום לחשוואה בין התנחלות הנאשם במקרה זה, לבין רפא המבצע מעולה כירורגית בלא חרדמה. כך גם יש לדחות את טענת התובע כאילו הטיפול שניתן למתלוננת היה מיותר וחסר תועלת ולא נועד אלא להעשיר את הנאשם, או כי תרופות היו מותרות את הטיפול. ברקען של טענות אלו, עומדת גישה לפיה הטיפול הפסיכותרפויטי הוא כעקרון חסר תועלת ומיותר. יתר על כן, לא ניתן לומר שלא חל שיפור במצבה של המתלוננת, במהלך הטיפול, היא חשתלבה בעבודה במקצועה ואף נשלחה מטעם העבודה לעבוד בחו"ל.

(ב) לא קיים טיפול תרופתי להפרעת אישיות גבולית, שהיא מן הקשות לטיפול ובאה לידי ביטוי ככלל, גם בתסמינים גופניים. מאידך, הצטיון ארוך השנים מלמד, שפסיכותרפיה יכולה, במקרים של הפרעה כאמור, לסייע לזקקים בה ואף למעור את תבעיה מן חשורש ולא רק לחקל על תסמיניה. כך גם הנאשם מאמין, גם על יסוד הצטיון המקצועי שלו, שטיפול פסיכותרפויטי ממערך הוא חתרון חנכון חמתאים למתלוננת.

(ג) יש לזכור שלא מדובר במטופל תלתי שאינו יכול לדאוג לענייניו, המתלוננת חיתה יכולה להפטיק את הטיפול בכל שלב. כך גם לא מדובר בכך שלא חוצע למתלוננת טיפול תרופתי כלל, הנאשם חציע למתלוננת לפנות לפסיכיאטר אלא שהיא לא רצתה בכך, כפי שמטופלים אחרים נמנעים מטיפול תרופתי לאור השפעות הלואי חתלות בו.

(ד) הנאשם זוכה, מחתאשמות העיקריות שלחן טען חתובע. בחתלת חביניים צויין, כי אין בחרשעת הנאשם משום תבעת דיעה לגבי איכות הטיפול שניתן למתלוננת ואף נאמר בה שחתמשכות הטיפול לא נועדה לגבות מחמתלוננת כספים מיותרים.

העילה חתרכות, שבשלה חוחלט על חגשת חקובלנת, חיתה חטענה כאילו לפי חוראות החוק, היה על חנקבל לחפנות את המתלוננת לפסיכיאטר חתנאי לטיפול, לפי חוראות סעיף 9(ג) שבחוק, דא עקא שטענה זו מחתחה ואילו העניין האמור שבינו חורשע הנאשם, היה חחידי על חפרק, חקובלנת כלל לא חיתה מוגשת.

(ח) מעורבות של אנשי מקצוע נוספים במחלך טיפולי, חיתת חלק בלתי נפרד מעבודתו של הנאשם, כאשר הנאשם שילב, במקרים רבים, טיפול תרופתי בטיפול במטופליו.

(ו) ככלל בטיפול פסיכותרפויטי, קיימות גישות שונות באשר לדרך הטיפול הנכונה במקרה ספציפי, לפיכך בחינה ולוול במטופל או בניצול של המטופל, לא ניתן ליחס למטפל רשלנות.

(ז) בנסיבות העניין אין כל הצדקה לנקוט בענישה המשמעתית החמורה ביותר, חתולית רישום במגנס.

(ח) לעניין פרסום תחלטה - פרסום יכול שיעשה רק בביטאון מקצועי מוכר. אתר האינטרנט "פסיכולוגיה עברית" הוא מיוזם עסקי ולפיכך לא ראוי שפרסום תחלטה יעשה בו. כל עוד אין אתר מתאים לפרסום תחלטות בתחום המשמעותי שלפי החוק, שלגביו לא קיים ספק שהפרסום יעשה כראוי, אין לפרסם תחלטות כאמור. גם פרסום בלא זיהוי של הנאשם, עונה על מטרת הפרסום - הבאת המידע לידיעת הציבור. המדובר במקרה מאוד ספציפי וסבך וחציבור ממילא יתקשה לחבין את משמעות התחלטה. הפרסום פוגע בשמו הטוב של נאשם ובפרטיותו ללא הצדקה.

הנאשם חוסיף כי:

הוא פועל כפסיכולוג מזה כ-30 שנה, בלא שנמצא רבב כלשהו בעבודתו ולחיפך תוא וזכה לקבל מכתבי תודה וחוקרת רבים. יש לו נסיון ממושך בעבודה מעמיקה עם פסיכיאטרים רבים, והוא אף קיבל מכתבי חוקרה על עבודתו מידי פסיכיאטרים, לרבות מכתב חוקרה של הפסיכיאטר [REDACTED], בקשר למקרה הראשון שבו טיפל [REDACTED].

המתלוננת קיבלה ממנו טיפול מסור ביותר ובמחלך הטיפול והיא אף ביטאה את הערכתה על כך.

למראה תאישומים חריבים שיזחשו לו בקובלנה, הוא נכנס לבחלה ותגותבו הראשונה חיתה מתגוננת. הוא מסכים עם האמור בהחלטת הביניים, ומבין שהוא יכול היה להפגיל לחץ רב יותר על המתלוננת, על מנת שתפנה לפסיכיאטר. הוא הקדיש לנושא זה מחשבה רבה ומאז הוא שוקל הפניה לטיפול פסיכיאטרי, במקרים רבים יותר ובשלבים מוקדמים יותר של הטיפול. הנקבל ציון כי הוא למד הרבה ממקרה זה, גם לאחר שהוא השקיע שעות רבות בניתוח התקופה שבה חיתה המתלוננת בטיפול. מאז שהוגשה התלונה, הוא חש על בשרו מזה עינו דין והוא עבר מספר סמפטומים גופניים.

אף שהוא מכיר בטעותו, הוא מבקש לעמוד על חגורמים לכך שהוא לא עמד על כך שהמתלוננת תפנה לפסיכיאטר. הנושא עלה, במחלך הטיפול, יותר מאשר בא לידי ביטוי ברישומים שערך, אלא שהמתלוננת בחזירה באופן חד משמעי שהיא מתנגדת לטיפול פסיכיאטרי, תגישת המקצועית טיפולית שלו היא שאין מקום לגישה סמכותנית ואין לכפות על המטופל דבר, אלא אם קיים מצב של פגיעה מאוד קשה בתפקוד או התנגדות מסוכנת לטיפול או לאחרים, כאשר אצל המתלוננת לא היו שום אנדיקציות לכיוונים כאמור. גם הסמפטומים שעליהם התלוננה המתלוננת, המעידים על סבל, לא היו ממושכים; הנסיון המקצועי שצבר כמו גם הספרות המקצועית מלמדים על כך שאין טיפול תרופתי לחפרת אישיות גבולית, למעט תרופות נוגדות חרדה ועגדות דיכאון, הניתנות בדרך כלל בנסיבות בהן החרדה או הדכאון משתקים את התפקוד. זאת כאשר במקרה זה לא היה מדובר בכך ואף היה קיים פער משמעותי בין הסמפטומים, שעליהם המתלוננת דיווחה, לבין רמת התפקוד. כך למשל היא דיווחה על סמפטומים חמורים, מהם סבלה שעה שהיתה בחייל לצרמי עבודה, עד שבשלם היא פנתה לעירולוגים, בעוד שהיא קיבלה צליש על אותה העבודה שהיא ביצעה באותה תקופה.

גם אם הוא שנה בעניין זה, לא מדובר בחתרשלות, מונח חמור זה לא מתיישב עם הטיפול המסור והמושקע, אשר ניתן על ידו למתלוננת. הוא כבר שילם מחיר כבד מאוד ומאוד מרתיע, בעקבות המקרה. בקשתו היא שהוועדה תסייע לו לשמור על שמו המקצועי והאתי הטוב ושחוא לא יתוייג כפושע.

בקביעת הענישה המשמעית יש לזכור שמעשים המיוחסים לו לא מתקבלים בחומרתם למקרים רבים אחרים בהם מדובר בעבירות משמעת חמורות בהרבה. לעניין הפרסום - האתר "פסיכולוגיה עברית", הוא אתר מסתור ובעיניו, החלטת הפרסום את המקרה באתר זה, כמוה כחחלטה לשים אותו בסד בכיכר העיר ולסקול אותו באבנים.

5. החלטה בדבר אמצעי משמעת -

על השיקולים שאותם יש להביא בחשבון, לעניין הענישה המשמעית בתחום הרפואה, עמד בית המשפט העליון, באמרו: "אין לתת את השיקולים הרלוונטיים בקביעת הענישה המשמעית... יש לנקוט לעיין זה אמת מידה נגישה, אשר תאפשר להביא בחשבון, בכל מקרה ומקרה, גם את חוסר הסכנה הנשקפת לציבור מהענישה מעטת של רופא, אך גם ערכים, צרכים ואינטרסים לגיטימיים אחרים עליהם נלחם בזה הענישה המשמעית-מקצועית להגן. בין אילו ניתן למנות את האינטרס בהחלטה כללית... את הצורך בשמירה על כבוד המקצוע... ואת אמונו הציבור במקצוע." (ראו לעיל פסק הדין בעניין סבין, בהערת שולים מס' 1), ועוד נאמר בעניין לבין ליאור: "השיקול המרכזי בהליכים המשמעתיים שבדין הינו השיקול של תגובה על האינטרס שיש לציבור בשמירה על רמתו וכבודו של מקצוע הרפואה ועל אמונו הציבור ברופאים... לעיין בפסק כי בהליכים מסין זה השיקול המרכזי שיש להגדיר המהלך לפיה לעגד עניין הוא אינטרס הציבור, ואילו השיקולים הספציפיים והנוגעים לעבירה המשמעית והשומד בפניו הם עניין מסווי שיש לשקלו, אם בכלל...".

דברים אלה נאמרו אמנם לעניין הענישה המשמעית בתחום הרפואה ואולם מקובל להווג לפיהם גם בעניינם של חליכי משמעת בתחום הפסיכולוגיה.

בהחלטת חבניים מצאנו כאמור, כי הנאשם גילה רשלנות חמורה במילוי תפקידו כפסיכולוג, כאמור בסעיף 33(3) לחוק. זאת לאור התנהלותו בטיפול הפסיכותרפויטי שניתן על ידו למתלוננת, במתן כשמונה שנים ויותר, כאשר, למרות הסבל הברור והממושך של המתלוננת, הוא המשיך בטיפול, גם לאחר שחלפו ארבע וחמש שנים מתחילת הטיפול, בלא שנקט ביוזמה על מנת להביא את המתלוננת, לפנות לפסיכיאטר, במטרה לבחון אפשרות לחקל על סיבולת באמצעות טיפול תרופתי.

לא מותר לעיין כי אין בשיקולים שעליהם עמד הנאשם בעדותו, אשר עמדו ברקע התנהלותו, כדי להפחית מחומרת העניין.

התנהלות הנאשם המחווה סטייה משמעותית מרמת הטיפול המקובלת וחצפיה ממנו כפסיכולוג, הביאה להתמשכות חסבל הנפשי והנפשי של המשיבה, אף שככל הנראה ניתן היה לחקל על התסמינים מהם סבלה, זמן רב קודם לכן. מעבר לכך, התנהלות כגון זו, יש בה כדי לפגוע באנטרס הציבור בשמירה על רמתו וכבודו של מקצוע הפסיכולוגיה ועל אמונו הציבור בפסיכולוגים.

העולה מהאמור הוא כי אנטרס הציבור מחייב כי ינקט כנגד הנאשם אמצעי משמעת, אשר גם יעביר מסר ברור חן לעוסקים בפסיכולוגיה, כמו גם לציבור, כי התנהלות כגון זו פסולה.

משכאים לשקול מהו אמצעי המשמעת הראוי, בגסיבות הענין, ראוי להבחיר כי, בשונה מטענת התובע, איננו סבורים שהנאשם ניצל את מעמדו כמטפל, או כי התנהלותו, לעניין החפיה לטיפול תרופתי, מעוצה בשיקול כספי, או כי הנאשם תלח את הנאשם המתלוננת ובכך חפך את הקורבן לאשם. לעניינים אלה התייחסנו בהחלטת חבניים, שם נאמר: "... לא מצאנו חיפוכין לפשת התובע, שהנאשם לא נהג כך, בעל שיקול כלכלי, או כי לא מוכח המסופרת עמדה לנגד פניה אין זה ניד, שבמקרים כגון זה, מפסל חש שהקופר הפיטולי שנובזה עם המפוסל, הייתי מבחינה מוכח המפוסל, עד כדי השפס שפסעם ההפניה לעסיכאמר חביא להפסקת הפיטול והרשפם שפסלה מדברי הנאשם הוא, ששיקול זה הוא שפסד לנגד פניה".

כך גם לא מצאנו, כטענת התובע, שהנאשם התנער מאחריותו, לא חפנים את חטעות או שלא למד את חלקה מהמקרה וכי למיכך יש להחמיר עמו, לאור הסכנה הנשקפת לציבור מחשנות מעשים דומים על ידו.

החיפך מזה. לאורך כל הדין בקובלנה וכעולה גם מדבריו בסיום הדין, ניכר בנאשם שתוא חבין היטב את טעותו ולמד את חלקה, כי הוא מתייחס לפגם שנמצא בהתנהלותו במלוא כובד הראש, כי אף כיום, בחלוף שש שנים מאז הסתיים הטיפול, הוא שב ובוחן את

2 ע"מ 10979/04 ליבין ליאור נ' שר חבריאות, מ"מ נט"מ, 357

התנחלותו, במהלך הטיפול במתלוננת, ומיישם את חלקה בעבודתו עם מטופלים. התנחלות הנקבל במהלך הדיון מלמדת בברור על כך, שלא זה המקרה, שבו נשקפת סכנת לחורח על התנחלות דומה.

זאת ועוד, לא ניתן לומר שטענת הנאשם כי הוא חווה, בחלק זה, עינוי דין, נטולת בסיס. הטענה העיקרית בקובלנה, אשר ייחסה לנאשם הפרה של החוראה שבסעיף 9(ב) לחוק ועמדה במרכזו של הדיון, נדחתה. לאחר שהסתיים שלב הבאת הראיות ונקבע מועד לשמיעת טענות הצדדים לעניין האשמה, ביקש התובע לתקן את הקובלנה ולטעון כי הנאשם הטא גם במתן עדות שקר ובזיוף מסמך. משכך התקיים דיון נוסף, במהלכו נדרש הנאשם להעיד לעניין זה והמועד לשמיעת טענות הצדדים לעניין האשמה נדחה. בסופו של דבר נמצא שראוי לדחות גם טענות אלה של התובע, אשר ספק אם היה מקום להעלותן מתחילה. בכך לא נסתיימו תלואות הנאשם, כאשר ימים ספורים, לפני הדיון שנועד לשמיעת טענות הצדדים לעניין אמצעי המשמעת, התקבלה בקשה של המתלוננת, אשר העידה באריכות בתחילתו של הליך זה, לשלב ולחופיע בפני הוועדה והתובע הצטרף לבקשה זו. גם בקשה זו נדחתה, אלא שהצורך לדון בה, הביא לעיכוב נוסף.

לאור כל האמור לעיל, איננו סבורים שבבסיבות העניין יש מקום לחתילית רישומו של הנקבל במנס, כמשמעו לפי חוראות החוק ואנו מוצאים כי אמצעי המשמעת הראוי, יהא חתראה.

באשר לפרסום החחלטה: איננו סבורים שראוי לפרסם את החחלטה, על מנת לחרתיע מטופלים פוטנציאליים, כטענת התובע, מה גם, שטענת בייח הנקבל, נראה שהציבור שאינו נמנה על אנשי המקצוע, יתקשה ממילא לתבין את משמעות החחלטה, המתייחסת למקרה מורכב. יחד עם זאת, גם לאחר ששקלנו את בקשת הנקבל שלא לפרסם את החחלטה, אנו סבורים שיש טעם בפרסום החחלטה, במסגרת המכוונת לעסקים בפסיכולוגיה, בחנתן שהחחלטה מתייחסת לנשאים העומדים על סדר יומם.

מקובלת עלינו טענת בייח הנקבל, כי לא יתא זה ראוי לפרסם את החחלטה באתר האינטרנט שהוצע על ידי התובע, משחתברר שמדובר באתר עסקי. מאידך אנו סבורים שמקום ראוי לפרסום החחלטה, יכול שיהא העיתון "פסיכואקטואליה", המוצא על חסותדרות הפסיכולוגים בישראל (חפ"י). לא למותר לציין, שבעקבות פניה של חברת הוועדה חגב. דניאל עמרם, חודע שיו"ר חפ"י ויזיר ועדת האתיקה של חפ"י, הביעו עניין בפרסום החחלטה של ועדות המשמעת שלפי החוק, בשל חחשיבות שהם מייחסים לחבאת נשאים חוקיים ואתיים, למודעות ציבור הפסיכולוגים.

אנו מורים לפיכך על כך שהחחלטה זו תפורסם בעיתון "פסיכואקטואליה" כאמור. זאת בכפוף לכך שהתובע ידאג לכך שמנוסה החחלטה שיתעבר לפרסום, יושמטו פרטים אלה: שמו של הנקבל, שם המכון שבו עבד, וכן הפסקאות שבסעיף 4 שלעיל, המתייחסות לעד ולעדונו וכן יביא לידועת יו"ר חפ"י, שאין לפרסם פרטים העשויים לחבא לזיהוי הנקבל.

[Redacted signature]

מר ראובן אש,
פסיכולוג ויכוכי
חבר הוועדה

חגב. דניאל עמרם
פסיכולוגית קלינית וחינוכית
חברת הוועדה

רות חורון, ע"ד
יו"ר הוועדה